

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Mk 10, 17-30

Évközi 28. vasárnap („B” év)

Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIÁS 29,11)

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?

Abban az időben amikor Jézus útnak indult, odasietett hozzá valaki, térdre borult előtte, és úgy kérdezte: „Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Jézus megkérdezte: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak az Isten. Ismered a parancsokat: Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tanúskodj hamisan! Ne csalj! Tiszteld apádat és anyádat!”

Ekkor az így válaszolt: „Mester, ezeket mind megtartottam kora ifjúságomtól fogva.”

Jézus ránézett és megkedvelte. Ezt mondta neki: „Valami hiányzik még belőled. Menj, add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben. Aztán gyere és kövess engem!”

Ennek hallatára ő elszomorodott, és leverten távozott, mert nagy vagyona volt.

Jézus ekkor körülnézett, és így szólt tanítványaihoz: „Milyen nehezen jut be a gazdag az Isten országába!” A tanítványok megdöbbenek szavain. Jézus azonban megismételte: „Fiaim, milyen nehéz bejutni a gazdagoknak az Isten országába! Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.”

Azok még jobban csodálkoztak, és kérdezgették egymást: „Hát akkor ki üdvözülhet?”

Jézus rájuk nézett és folytatta: „Embernek lehetetlen ez, de Istennek nem. Mert Istennek minden lehetséges.”

Ekkor Péter megszólalt és ezt mondta neki: „Nézd, mi mindent elhagytunk, és követtünk téged.”

Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek, mindenki, aki értem és az evangéliumért elhagyja otthonát, testvéreit, anyját, apját, gyermekeit vagy földjét, százannyit kap, most, ezen a világon otthont, testvért, anyát, apát, gyermeket és földet – bár üldözések közepette –, az eljövendő világban pedig örök életet.”

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

¹⁷ Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ εἰς ὁδὸν προσδραμῶν εἰς καὶ γονυπετήσας αὐτὸν ἐπηρώτα αὐτόν· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω ἵνα ζωῆν αἰώνιον **κληρονομήσω**;

És amikor útnak indult, odaszaladva egy férfi és térdre hullva előtte megkérdezte őt: „Jó Mester, mit tegyek, hogy az örök életet örököljem?”

¹⁸ ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἰς ὁ θεός.

Jézus pedig mondta neki: „Mit mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül az Isten.”

¹⁹ τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ φονεύσης, Μὴ μοιχεύσης, Μὴ κλέψης, Μὴ ψευδομαρτυρήσης, Μὴ ἀποστερήσης, Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα.

„Ismered a parancsolatokat: >Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, ne tanúskodjál hamisan, ne tarts vissza (senkitől semmit, ami jár neki), tiszteld az apádat és az anyát!<”

²⁰ ὁ δὲ ἔφη αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

Felelte pedig neki: „Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.”

²¹ ὁ δὲ Ἰησοῦς **ἐμβλέψας** αὐτῷ ἠγάπησεν αὐτόν καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐν σε ὑστερεῖ ὕπαγε ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι.

Jézus pedig ránézve megszerette őt és mondta neki: „Egy dolog hiányzik neked: menj el, amiket birtokolsz, add el, és add a szegényeknek, és kincset fogsz birtokolni a mennyben, és nosza, kövess engem!”

²² ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθεν λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

Elkomorodva pedig a beszéd miatt elment elszomorodva: ugyanis sok anyagi javat birtokolt.

²³ Καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησοῦς λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελεύσονται.

És Jézus maga körül szétnézve mondja a tanítványainak: „Milyen nehezen mennek be az anyagi javakat birtoklók az Isten királyságába!”

²⁴ οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμβοῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ· ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν ἀποκριθεὶς λέγει αὐτοῖς· Τέκνα, πῶς δύσκολόν ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν·

A tanítványok pedig megdöbbenek a szavain. Jézus pedig ismét válaszolva mondja nekik: „Gyermekeim, milyen nehéz bemenni az Isten királyságába:

²⁵ εὐκοπώτερόν ἐστιν κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ραφίδος διελθεῖν ἢ πλοῦσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν.

Könnyebb egy tevének keresztülmenni a tű lyukán, mint a gazdagnak bemenni az Isten királyságába.”

²⁶ οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπλήσσοντο λέγοντες πρὸς ἑαυτοὺς· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

Azok pedig szerfelett magukon kívül voltak modva egymásnak: „És akkor ki üdvözülhet?”

²⁷ ἔμβλεψας αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγει· Παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατον ἀλλ’ οὐ παρὰ θεῶ, πάντα γὰρ δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ.

Jézus rájuk nézve mondja: „Az embereknél lehetetlen, de nem Istennél, minden lehetséges ugyanis Istennél.”

²⁸ Ἦρξατο λέγειν ὁ Πέτρος αὐτῷ· Ἴδου ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήκαμέν σοι.

Péter el kezdte mondani neki: „Íme, mi mindent elhagytunk és követtünk téged.”

²⁹ ἔφη ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδεὶς ἐστὶν ὃς ἀφήκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ μητέρα ἢ πατέρα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ ἕνεκεν τοῦ εὐαγγελίου,

Mondta Jézus: „Bizony mondom nektek, senki sincs, aki elhagyott otthon vagy fivéreket vagy nővéreket vagy anyát vagy apát vagy gyermekeket vagy földeket miattam és az evangélium miatt,

³⁰ εἰ μὴ λάβῃ ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ οἰκίας καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς καὶ μητέρας καὶ τέκνα καὶ ἀγροὺς μετὰ διωγμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζῶν αἰῶνιον.

s ne kapna százszorosat most ebben az időben otthonokat és fivéreket és nővéreket és anyákat és gyermekeket és földeket üldözésekkel együtt, és az eljövendő világban örök életet.”

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

¹⁷ ET CUM EGREDERETUR IN VIAM, ACCURRENS QUIDAM ET, GENU FLEXO ANTE EUM, ROGABAT EUM: “MAGISTER BONE, QUID FACIAM UT VITAM AETERNAM PERCIPIAM?”.

¹⁷ Amikor útnak indult, odasietett hozzá valaki, térdre borult előtte, és úgy kérdezte: "Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?"

¹⁷ Amikor kiment az útra, odafutott hozzá valaki, térdreesett előtte és megkérdezte: »Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?«

¹⁷ Amikor kilépett az utcára, odafutott hozzá valaki és térdre borulva megkérdezte tőle: „Jó Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?”

¹⁷ *És mikor útnak indult vala, hozzá futván egy ember és letérdelvén előtte, kérdezi vala őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örökéletet elnyerhessem?*

¹⁷ Amikor útnak indult, odaszaladt hozzá egy ember, és térdre borulva megkérdezte: – Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?

¹⁸ IESUS AUTEM DIXIT EI: “QUID ME DICIS BONUM? NEMO BONUS, NISI UNUS DEUS.

¹⁸ "Miért mondasz engem jónak? - kérdezte Jézus. - Senki sem jó, csak egy, az Isten.

¹⁸ Jézus erre azt mondta neki: »Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül az Isten.

¹⁸ „Miért mondasz engem jónak? – válaszolta Jézus. Senki sem jó, csak egyedül az Isten.

¹⁸ *Jézus pedig monda néki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten.*

¹⁸ Jézus így szólt hozzá: – Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül Isten.

¹⁹ PRAECEPTA NOSTI: NE OCCIDAS, NE ADULTERES, NE FURERIS, NE FALSUM TESTIMONIUM DIXERIS, NE FRAUDEM FECERIS, HONORA PATREM TUUM ET MATREM”.

¹⁹ Ismered a parancsokat: Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tanúskodjál hamisan! Ne csalj! Tiszteld apádat és anyádat!"

¹⁹ Ismered a parancsokat: Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamisan ne tanúskodj, ne csalj, tiszteld apádat és anyádat!«

¹⁹ *Ismered a parancsokat: ne ölj, ne paráználkodjál, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál, ne csalj, atyádat és anyádat tiszteld.”*

¹⁹ *A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál; ne ölj; ne lopj; hamis tanubizonyságot ne tégy, kárt ne tégy; tiszteljed atyádat és anyádat.*

¹⁹ Ismered a parancsolatokat: Ne ölj, ne paráználkodj, ne lopj, ne tanúskodj hamisan, ne csalj, tiszteld apádat és anyádat! –

²⁰ ILLE AUTEM DIXIT EI: “MAGISTER, HAEC OMNIA CONSERVAVI A IUVENTUTE MEA”.

²⁰ "Mester - válaszolta -, ezeket mind megtartottam kora ifjúságomtól fogva."

²⁰ Az illető azt felelte neki: »Mester! Ezeket mind megtartottam ifjúságom óta.«

²⁰ *Erre ő kijelentette: „Mester, ezt mind megtartottam gyermekkorom óta.”*

²⁰ *Az pedig felelvén, monda néki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.*

²⁰ Mester, mindezeket megtartottam ifjúkoromtól fogva – válaszolta.

²¹ IESUS AUTEM INTUITUS EUM DILEXIT EUM ET DIXIT ILLI: “UNUM TIBI DEEST: VADE, QUAECUMQUE HABES, VENDE ET DA PAUPERIBUS ET HABEBIS THESAURUM IN CAELO; ET VENI, SEQUERE ME”.

²¹ Jézus ránézett és megkedvelte. "Valami hiányzik még belőled - mondta neki. - Menj, add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben, aztán gyere és kövess engem!"

²¹ Akkor Jézus rátekintett, megkedvelte őt, és azt mondta neki: »Egynek vagy még híjával: menj, add el, amid van, s add a szegényeknek, akkor kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj, kövess engem!«

²¹ Jézus rátekintett, megszerette őt és így szólt hozzá: „Valami még hiányzik neked: menj, add el, amid van, és árát oszd szét a szegények közt, így kincsed lesz a mennyben. Aztán jöjj, és a keresztet magadra véve kövess engem.”

²¹ Jézus pedig rátekintvén, megkedvelé őt, és monda néki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz mennyben; és jer, kövess engem, felvévén a keresztet.

²¹ Jézus rátekintett, megkedvelte, és ezt mondta neki: – Egyetlen dolgot kell még tenned. Menj, add el, amid van, és oszd szét a szegények között, akkor kincsed lesz a mennyben! Aztán gyere, és kövess engem!

²² QUI CONTRISTATUS IN HOC VERBO, ABIIT MAERENS: ERAT ENIM HABENS POSSESSIONES MULTAS.

²² Ennek hallatára az elszomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt.

²² Erre a szóra az elkomorult és szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

²² E szavak hallatára elszomorodott és leverten távozott, mert nagy vagyona volt.

²² Az pedig elszomorodván e beszéden, elméne búsan; mert sok jószágáa vala.

²² A válaszra elszomorodott az arca, és csalódottan távozott, ugyanis nagy vagyona volt.

²³ ET CIRCUMSPICIENS IESUS AIT DISCIPULIS SUIS: “QUAM DIFFICILE, QUI PECUNIAS HABENT, IN REGNUM DEI INTROIBUNT”.

²³ Jézus erre körülnézett és tanítványaihoz fordult: "Milyen nehezen jut be a gazdag az Isten országába!"

²³ Jézus pedig körültekintett és azt mondta tanítványainak: »Milyen nehezen jutnak Isten országába azok, akiknek vagyonuk van!«

²³ Jézus erre körülnézett, majd ezekkel a szavakkal fordult tanítványaihoz: „Milyen nehezen jut be a gazdag Isten országába!”

²³ Jézus pedig körültekintvén, monda tanítványainak: Mily nehezen mennek be az Isten országába, a kiknek gazdagságuk van!

²³ Jézus ekkor körülnézett, és így szólt tanítványaihoz: – Milyen nehezen mennek be Isten országába a gazdagok!

²⁴ DISCIPULI AUTEM OBSTUPESCEBANT IN VERBIS EIUS. AT IESUS RURSUS RESPONDENS AIT ILLIS: “FILII, QUAM DIFFICILE EST IN REGNUM DEI INTROIRE.

²⁴ A tanítványok csodálkoztak szavain. Jézus azonban megismételte: "Gyermekeim, milyen nehéz bejutni az Isten országába!

²⁴ A tanítványok csodálkoztak szavain. Jézus pedig újra megszólalt, és ezt mondta nekik: »Gyermekeim! Bizony, nagyon nehéz az Isten országába bejutni!

²⁴ *A tanítványok megütköztek szavain. Jézus azonban megismételte: „Fiaim, bizony nehéz a vagyonban bízónak bejutni Isten országába.*

²⁴ *A tanítványok pedig álmélgodának az ő beszédén; de Jézus ismét felelvén, monda nekik: Gyermekeim, mily nehéz azoknak, a kik a gazdagságban bíznak, az Isten országába bemenni!*

²⁴ A tanítványok megdöbbenek szavain, Jézus azonban ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: – Gyermekeim, milyen nehéz bejutni az Isten országába!

²⁵ FACILIUS EST CAMELUM PER FORAMEN ACUS TRANSIRE QUAM DIVITEM INTRARE IN REGNUM DEI”.

²⁵ Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába."

²⁵ Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bemenni az Isten országába.«

²⁵ *Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak az Isten országába jutni."*

²⁵ *Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni.*

²⁵ Könnyebb a tevének átmennie a tű fokán, mint a gazdagnak bejutnia Isten országába.

²⁶ QUI MAGIS ADMIRABANTUR DICENTES AD SEMETIPSOS: “ET QUIS POTEST SALVUS FIERI?”.

²⁶ Ezek szerfölött csodálkoztak és egymás közt kérdezték: "Hát akkor ki üdvözülhet?"

²⁶ Azok erre még jobban csodálkoztak, és egymást kérdezték: »Akkor hát ki üdvözülhet?«

²⁶ *Azok még jobban megrökönyödtek és azt kérdezték egymástól: „Hát akkor ki üdvözülhet?"*

²⁶ *Azok pedig még inkább álmélgodnak vala, mondván magok között: Kicsoda idvezülhet tehát?*

²⁶ Ők még jobban megrökönyödtek, és ezt mondták egymás közt: – Akkor ki üdvözülhet?

²⁷ INTUENS ILLOS IESUS AIT: “APUD HOMINES IMPOSSIBILE EST SED NON APUD DEUM: OMNIA ENIM POSSIBILIA SUNT APUD DEUM”.

²⁷ Jézus rájuk nézett, és folytatta: "Embernek ez lehetetlen, de az Istennek nem. Mert az Istennek minden lehetséges."

²⁷ Jézus azonban rájuk tekintett és így szólt: »Embereknek lehetetlen ez, de Istennek nem; mert Istennek minden lehetséges«.

²⁷ *Jézus rájuk tekintett és így szólt: „Embernek ez lehetetlen, de nem az Istennek, mert Istennek minden lehetséges.”*

²⁷ *Jézus pedig rájuk tekintvén, monda: Az embereknél lehetetlen, de nem az Istennél; mert az Istennél minden lehetséges.*

²⁷ Jézus rájuk tekintett, és ezt mondta: – Az embereknek lehetetlen, de Istennek nem, mert Istennek minden lehetséges.

²⁸ COEPIT PETRUS EI DICERE: “ECCE NOS DIMISIMUS OMNIA ET SECUTI SUMUS TE”.

²⁸ Ekkor Péter megszólalt: "Nézd, mi mindent elhagytunk, és követtünk téged."

²⁸ Ekkor megszólalt Péter: »Íme, mi elhagytunk mindent és követtünk téged!«

²⁸ *Akkor Péter vette át a szót: „Nézd, mi mindenünket elhagytuk és követtünk téged.”*

²⁸ *És Péter kezdé mondani néki: Ímé, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged.*

²⁸ Erre Péter így szólt: – Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged.

²⁹ AIT IESUS: “AMEN DICO VOBIS: NEMO EST, QUI RELIQUERIT DOMUM AUT FRATRES AUT SORORES AUT MATREM AUT PATREM AUT FILIOS AUT AGROS PROPTER ME ET PROPTER EVANGELIUM,

²⁹ Jézus így válaszolt: "Bizony mondom nektek, mindenki, aki értem és az evangéliumért elhagyja otthonát, testvéreit, anyját, apját, gyermekeit vagy földjét,

²⁹ Jézus azt felelte: »Bizony, mondom nektek: mindenki, aki elhagyta házát vagy testvéreit, nővéreit vagy apját, anyját, a gyermekeit, vagy földjeit értem és az evangéliumért,

²⁹ *Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek: Senki sem hagyja el otthonát, testvéreit, nővéreit, anyját, atyját, gyermekeit vagy földjét értem és az evangéliumért,*

²⁹ *Jézus pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, senki sincs, a ki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldeit én értem és az evangéliumért,*

²⁹ Jézus így szólt: – Bizony, mondom nektek, senki sincs, aki elhagyta házát vagy testvéreit, anyját vagy apját, gyermekeit vagy szántóföldeit értem és az evangéliumért,

³⁰ QUI NON ACCIPIAT CENTIES TANTUM NUNC IN TEMPORE HOC, DOMOS ET FRATRES ET SORORES ET MATRES ET FILIOS ET AGROS CUM PERSECUTIONIBUS, ET IN SAECULO FUTURO VITAM AETERNAM.

³⁰ százannyit kap, most ezen a világon otthont, testvért, anyát, gyermeket és földet - bár üldözések közepette -, az eljövendő világban pedig örök életet.

³⁰ százannyit kap már most, ebben a világban: házakat, testvéreket, nővéreket, anyákat, gyermekeket és földeket, bár üldözések között; az eljövendő világban pedig az örök életet.

³⁰ *hogya százannyit ne kapna: már most ezen a világon – bár üldözések közt – otthont, testvért, nővért, anyát, gyermeket és földet, a másvilágon pedig az örök életet.*

³⁰ *A ki százannyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövendő világban pedig örök életet.*

³⁰ és ne kapna százannyit: most ebben a világban házakat, testvéreket, anyát, gyermeket, szántóföldeket – üldöztetésekkel együtt –, és a jövendő világban örök életet.

1.3. BEHATÁROLÁS

Jézusnak a gyermekekkel való találkozásáról (Mk 10,13-16) és a rá váró húsvéti események harmadik megjövendöléséről (Mk 10,32-34) szóló epizódok között az evangélista a Mesternek a gazdagsággal és az ő követésével kapcsolatos tanítását írja le (Mk 10,17-30). Márk ezt Jézusnak az örök élet elnyeréséről kérdező emberrel (Mk 10,17-22), illetve a tanítványokkal (Mk 10,23-27) és név szerint külön megemlítve Péterrel (Mk 10,28-30) folytatott párbeszédén keresztül teszi meg.

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

Az evangélista hangsúlyozza, hogy:

– a legfontosabb kérdés, amit meg kell fogalmaznunk magunknak, az az, hogy mit kell tennünk azért, hogy elnyerjük a mennyországot. Ennek fényében kell az életünket élnünk nemet mondva arra, ami eltávolít és igent mondva arra, ami közelebb visz a mennyországba.

– A Mester szeretettel rátekint az ifjúra, akit arra hív, hogy odaadva javait a szegényeknek, kövesse őt. Ez minden hivatásban visszatükröződik: hiszen a keresztény élet azt jelenti, hogy az Úr ránk tekint, megszólít bennünket, és arra hív, hogy válaszoljunk neki és kövessük őt.

– A gazdagság önmagában nem bűn, de azzá válhat, ha az embert megakadályozza a nagylelkű és szabad életvitelben.

Jézus nem kér sokat, Jézus mindent kér - tanít XVI. Benedek pápa. Ez mutatkozik meg Jézusnak Péter apostollal való beszélgetésében is (Mk 10,28-30), és erre bátorít Márk minket is.

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

κληρονομῆσω (*kléronomészó*): örökölni (Mk 10,17)

Ez a szó hatszor fordul elő az evangéliumokban. Az esetek többségében az örökség az örök életet jelenti: akik Jézus nevéért elhagyják javaikat, azok az örök életet öröklik (Mt 19,29). Továbbá a gazdag ifjú (Mk 10,17; Lk 18,18) és a törvénytudó is (Lk 10,25) azt kérdezi az Úrtól, hogy mit kell tenni ahhoz, hogy az örök életet örököljék.

A megígért föld, amelyet elsősorban a szelídek fognak örökölni (Mt 5,5), az ígéret földjének fényében a mennyországot jelképezi. Az irgalmasság szerint élők pedig azt a királyságot (országot) kapják meg, amely nekik készült a világ teremtése óta (Mt 25,34).

Tehát az örökölni ige az örök életnek, az irgalmasság cselekedeteinek az ajándék mivoltát hangsúlyozza. Vagyis az örök élet mindig megmarad Isten ingyenes ajándékának.

εμβλέψας (*emblemszász*): ránézve (Mk 10,21.27)

E kifejezés az evangéliumokban tízszer jelenik meg. Hatszor Jézus az alanya ennek a cselekvésnek. Ő az, aki rátekint a tanítványokra (Mt 19,26; Mk 10,27), az őt hallgatókra (Lk 20,17), a gazdag ifjúra (Mk 10,21) és Simon Péterre (Lk 22,61; Jn 1,42). Az ember bensejébe behatoló, mély tekintetet jelöl a szó, ami egy bensőséges kapcsolatra is utal. Ennek a jézusi szeretetteljes pillantásnak a gyümölcse Péter bűnbánata és megtérése (Lk 22,61-62), illetve meghívása és küldetése (Jn 1,42).

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Márk evangéliumán belül

Mk 1,15 és mondta: „Beteljesedett az idő, és már közel van az Isten országa. Tartsatok bűnbánatot, és higgyetek az evangéliumban!”

Mk 1,18 Rögtön otthagyták hálójukat és követték.

Mk 4,19 de a világ gondjai, a csalóka gazdagság és a többi vágy szívükbe hatol, elfojtja az igét, úgyhogy terméketlen marad.

Mk 14,36 „Abba, Atyám! – fohászzkodott –, te mindent megtehetsz. Vedd el tőlem ezt a kelyhet! De ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogyan te!”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 6,20 A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly és nem marja rozsda, s ahol nem törnek be és nem lopják el a tolvajok!

Mt 19,16-22 Egy alkalommal odalépett hozzá valaki, és megkérdezte tőle: „Mester, mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre?” Így felelt neki: „Miért kérdezel engem a jó felől? Csak egyvalaki jó. Ezért, ha el akarsz jutni az örök életre, tartsd meg a parancsokat.” Az megkérdezte: „Melyeket?” Jézus felsorolta: „Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamisan ne tanúskodjál, apádat és anyádat tiszteld, felebarátodat pedig szeresd

úgy, mint saját magadat!” Az ifjú erre kijelentette: „Ezeket mind megtartottam. Mit kell még tennem?” „Ha tökéletes akarsz lenni – felelte Jézus –, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Aztán gyere és kövess engem!” Ennek hallatára az ifjú szomorúan távozott, mert nagy vagyona volt.

Mt 19,23-30 Jézus most tanítványaihoz fordult: „Bizony mondom nektek, a gazdagnak nehéz bejutnia a mennyek országába. Újra azt mondom: Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.” Ennek hallatára a tanítványok igen megdöbbenek és azt kérdezték: „Hát akkor ki üdvözülhet?” Jézus rájuk nézett, és így szólt: „Embernek ez lehetetlen, Istennek azonban minden lehetséges.” Akkor Péter vette át a szót: „Nézd, mi mindenünket elhagytuk, és követtünk téged. Mi lesz hát a jutalmunk?” Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek, ti, akik követtetek, a megújulásakor, amikor az Emberfia dicsőséges trónjára ül, ti is ott ültök majd vele tizenkét trónon és ítélkezni fogtok Izrael tizenkét törzse fölött. Aki nevemért elhagyja otthonát, testvéreit, nővéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy a földjét, százannyit kap, s az örök élet lesz az öröksége. Sokan lesznek elsőkből utolsók és utolsókból elsők.”

Lk 12,33 Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj, és nem rágja szét a moly.

Lk 14,26 Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom.

Lk 18,18-23 Egy előkelő ember megkérdezte: „Jó Mester, mit tegyek, hogy elnyerhessem az örök életet?” Jézus ezt válaszolta neki: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak az Isten. Ismered a parancsokat: Ne törj házasságot, ne ölj, ne lopj, ne tégy hamis tanúságot, tiszteld apádat és anyádat!” Az kijelentette: „Ezt mind megtartottam gyermekkorom óta.” Ennek hallatára Jézus ezt mondta neki: „Egy dolognak még híjával vagy. Mindenedet, amid csak van, add el, s oszd szét a szegények közt, és kincsed lesz a mennyben. Aztán gyere és kövess engem.” Amikor ezt meghallotta, igen elszomorodott, mert nagyon gazdag volt.

Lk 18,24-30 Amikor Jézus ezt látta, így szólt: „Milyen nehéz bejutni a gazdagnak az Isten országába! Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.” Erre hallgatói megkérdezték: „Hát akkor ki üdvözülhet?” Ezt felelte: „Ami az embernek lehetetlen, az az Istennek lehetséges.” Most megszólalt Péter: „Nézd, mi elhagytuk mindenünket, amink volt és követtünk téged.” Jézus így válaszolt: „Bizony mondom nektek: Senki sem hagyja el házát, feleségét, testvéreit, szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért, hogy ne kapna ezen a világon sokkal többet, az eljövendő másvilágban pedig az örök életet.”

Jn 11,5 Jézus szerette Mártát, a nővérét (Máriát) és Lázárt.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Ter 18,14 Van, ami az Úrnak lehetetlen? A jövő évben ez idő tájt újra eljövök hozzád és Sárának már fia lesz.

Kiv 20,12-16 Tiszteld apádat és anyádat, hogy sokáig élj azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad neked! Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tégy hamis tanúságot embertársad ellen!

MTörv 5,16-20 Tiszteld apádat és anyádat, amint az Úr, a te Istened parancsolta neked, hogy hosszú életű légy és jól menjen a sorod azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ad neked! Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tégy hamis tanúságot embertársaid ellen!

MTörv 24,14 Szegény és nélkülöző munkás bérét, akár testvéreid közül való, akár azok közül az idegenek közül, akik országodban, városaidban élnek, ne tartsd vissza!

2Krón 14,10 Majd Aza segítségül hívta az Urat, az ő Istenét, és így fohászzkodott: „Uram, kívüled nincs senki, aki meg tudná segíteni a sokasággal szemben az erőtlent. Segíts meg minket, Urunk, Istenünk, mivel benned bízunk és a te nevedben vonultunk ki e sokaság ellen. Urunk, te vagy a mi Istenünk, ne engedd, hogy szembeszegüljön veled az ember!”

Jób 42,2 Most már tudom, hogy akármit megtehetsz, nincs gondolat, amely neked lehetetlen.

Sir 4,1 Fiam, a szegénytől el ne vedd kenyerét, s ne hagyd elepedni az elnyomott szemét!

Zak 8,6-7 Ezt mondja a Seregek Ura: „Ha ez csodálatosnak látszik majd a nép maradékának szemében [azokban a napokban], vajon az én szememben is csodálatosnak látszik majd?” – mondja a Seregek Ura. Ezt mondja a Seregek Ura: „Lám, kiszabadítom népemet napkelet és napnyugat földjéről.”

Róm 3,26 hogy igazságosságát most kimutassa. Mert amint ő igaz, úgy akar igazzá tenni mindenkit, aki Jézusban hisz.

Róm 13,9 Hiszen a parancs: ne törj házasságot, ne ölj, ne lopj, a másét ne kívánd, s ami egyéb parancs még van, mind ebben az egyben tetőződik: Szeresd embertársadat, mint saját magadat.

1Kor 6,8 Ehelyett ti követtetek el igazságtalanságot és okoztok kárt, mégpedig testvéreknek.

1Kor 7,5 Ne tartózkodjatok egymástól, legfőljebb közös megegyezéssel egy időre, hogy azt imádsággal töltsétek. Azután térjete vissza egymáshoz, nehogy a sátán megkísértsen benneteket, mivel nem tudtok megtartóztatásban élni.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Lyoni Szent Iréneusz: „Mi is a Törvény tanítása? Arra tanít, hogy közelebb kerülj Istenhez. Elmerülve az Ő parancsolataiban egyre tökéletesebbé válj az Ő követésében. Ezért idézi először a Törvényt az Úr Jézus az ifjúnak: „Ismered a parancsokat: Ne ölj, ne törj házasságot, ne lopj, hamisan ne tanúskodj, ne csalj, tiszteld apádat és anyádat!” Ő azt felelte, hogy mindezeket megtartotta, tehát egy bizonyos szintre már eljutott. Ezt követően Krisztus kér tőle valamit, hogy magasabb szintre tudjon lépni: „Egynek vagy

még híjával: menj, add el, amid van, s add a szegényeknek, akkor kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj, kövess engem!” Lásd a kettő közti különbséget! Az elsőben olyan követést valósított meg, amely nem követelte még meg tőle, hogy teljes vagyonáról lemondjon. A második, a tökéletesebb követés, már igen. Krisztus Urunk az ifjú kapzsiságát tette próbára, azaz, hogy jobban szereti –e Őt, mint a vagyonát? Ezzel a próbatétellel az apostolok életmódját emelte ki, akik valóban mindenükről lemondtak, és követték Őt. Ha tehát üdvözülni akarsz, akkor menj el tehát, add el, amid van, azaz vess el magadtól mindent és mindenkit, ami vagy aki távol tart Krisztustól és akkor kincsed lesz a mennyben.”

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

101. Isten a maga hozzánk leszálló jóságával, hogy kinyilatkoztassa magát az embereknek, emberi szavakkal beszél hozzájuk: „Isten emberi nyelveken kifejezett igéi ugyanis hasonlónak váltak az emberi beszédhez, amint egykor az örök Atya Igéje a gyöngye emberi test föl vételével hasonlónak vált az emberekhez”.

102. A Szentírás minden szavával Isten egyetlen szót mond: az Ő egyszülött Igéjét, akiben teljesen kimondja önmagát.

„Kedvességteljesen tudja, hogy Isten egyetlen beszéde húzódik végig minden Íráson, és sok szentnek szája által egy Ige hangzik, akinek mivel kezdetben Isten az Istennél, ott nincsenek szótagjai, hiszen ott nincs idő.”

103. Emiatt az Egyház az isteni Írásokat mindig úgy tisztelte, ahogy az Úr testét is tiszteli. A híveknek szüntelenül nyújtja az Élet Kenyerét, melyet mind Isten Igéje, mind Krisztus Teste asztaláról vesz.

104. A Szentírásban az Egyház szüntelenül megtalálja táplálékát és erejét, mert nem csupán emberi szót, hanem ami valójában: Isten Igéjét kapja benne. „A szent könyvekben ugyanis a Mennyei Atya állandóan elébe jön fiainak, és beszélget velük.”

131. „Isten igéjében akkora erő és hatékonyság van, hogy az Egyháznak támasz és életerő, az Egyház gyermekeinek erő, lelkének táplálék, lelki életének tiszta és el nem apadó forrása.” „Krisztus hívei előtt szélesre kell tárni a kaput, hogy hozzájussanak a Szentíráshoz.”

132. „A Szentírás tanulmányozása legyen a hittudomány lelke. A Szentírás szavából táplálkozik és virágzik az ige szolgálata is, tudniillik a lelkipásztori prédikáció, a katekézis és minden keresztény tanítás, amelyben előkelő hely illeti meg a liturgiában elhangzó homíliát.”

133. Az Egyház „nyomatékosan buzdítja és sürgeti (...) az összes Krisztus-hívőket, hogy a Szentírás gyakori olvasásával szerezzék meg »Jézus Krisztus fönséges ismeretét« (Fil 3,8). »Mert aki nem ismeri a Szentírást, nem ismeri Krisztust«.”

2653. Az Egyház figyelmeztet minden Krisztus-hívőt, hogy „a Szentírás gyakori olvasásával szerezzék meg »Jézus Krisztus fönséges ismeretét« (Fil 3,8). (...) Arról

azonban ne feledkezzenek meg, hogy a Szentírás olvasását imádságnak kell kísérnie, így lesz belőle beszélgetés Isten és ember között; mert »amikor imádkozunk, Őhöz beszélünk, és amikor az isteni kinyilatkoztatást olvassuk, Őt hallgatjuk«.

2654. A lelki élet atyái parafrázissal magyarázva a Mt 7,7-et, így foglalják össze az imádságban Isten igéjéből táplálkozó szív fölkészültségét: „Ha olvastok, keressetek és az elmélkedésben találni fogtok; ha imádkoztok, zörgessetek, és a szemlélődés által megnyitvatik nektek.”

1723. A megígért boldogság erkölcsi döntések elé állít minket. Fölszólít, hogy tisztítsuk meg szívünket rossz hajlamaitól és törekedjünk mindenekfölött keresni Istent. Arra tanít, hogy az igazi boldogság nem található meg a gazdagságban vagy a jólétben, sem az emberi dicsőségben vagy a hatalomban; sem bármiféle emberi tevékenységben, akármilyen hasznos legyen is, mint a tudományok, a technika, a művészetek; sem bármi teremtményben, hanem egyedül Istenben, aki minden jónak és minden szeretetnek forrása:

„A gazdagság napjainkban nagy istenség; a sokaság, emberek tömege hódol neki önként. A boldogságot a szerencsével mérik, és a szerencsével mérik a tiszteletreméltóságot is. (...) Ez abból a meggyőződésünkből ered (...), mely szerint a gazdagsággal minden lehetséges. Az egyik mai bálvány tehát a gazdagság, a másik bálvány a hírnév. (...) A hírnév, azaz közismertnek lenni, a világban hírnevet támasztani, odáig jutott, hogy önmagában jónak, kiemelkedő jónak, tiszteletreméltó dolognak tekintik. (...) »Sajtóhírnévnek« lehet mondani.”

2536. A tizedik parancsolat tiltja a mohóságot és a földi javak megszerzésének mértéktelen vágyát. Tiltja a kapzsiságot, mely a gazdagság és a vele járó hatalom iránt érzett mértéktelen vágyból fakad. Még azt a vágyat is tiltja, hogy igazságtalanságot kövessünk el, amellyel a felebarátnak anyagi kárt okoznánk:

„Amikor a Törvény figyelmeztet: »Ne kívánd«, e szavak arra vonatkoznak, hogy fogjuk vissza a vágyainkat idegen dolgoktól. Az idegen dolgok megkívánásának szomjúsága ugyanis mérhetetlen és végtelen, és soha nem telik be, miként írva van: »A kapzsi nem telik be pénzzel« (Sir 5,9).”

2444. „Az Egyház törődése a szegényekkel (...) hagyományos formáiban napjainkig folytatódik”, erre készíti a boldogságok evangéliuma, Jézus szegénysége és az Ő szegények iránti figyelmessége. A szegényekről való gondoskodás a munka kötelezettségeinek egyik indítéka is, tudniillik hogy legyen miből adni a szűkölködőknek. Ez a szegények iránti szeretet nemcsak az anyagi szegénységre terjed ki, hanem a kulturális és vallási szegénység számtalan formájára.

2445. A szegények iránti szeretet nem egyeztethető össze a gazdaság mértéktelen szeretetével vagy önző használatával:

„Rajta, gazdagok, jajveszékelve sírjatok a rátok törő nyomorúság miatt. Vagyonotok oda, ruhátokat megette a moly. Aranyotokat és ezüstötöket belepte a rozsdá, és ez a rozsdá tanúul szolgál ellenetek és megemészti testeteket, mint a tűz. Vagyonotokat szaporítottátok még az utolsó napokban is. A bér, amelyet a földeteket learató munkásoktól levontatok, felkiált, és az aratók szava felhatolt a Seregek Urának fülébe.

Bőségben éltetek a földön és tobzódtatok, hízlaltatok szíveteket a leölés napjára. Az igazat elítéltétek, megöltétek, s ő nem tanúsított ellenállást.” (Jak 5,16)

2446. Aranyszájú Szent János keményen figyelmeztet: „Nem adni a szegényeknek azt jelenti, hogy kirabolod őket, és becsapod az életüket; (...) nem a sajátunkat, hanem az övéket tartjuk vissza”. „Először az igazságosság követelményeit kell teljesíteni, nehogy szeretetadományként adjuk azt, amivel az igazságosság alapján tartozunk”. „Amikor a rászorulóknak valami szükséges dolgot adunk, nem a sajátunkból adakozunk, hanem visszaadjuk nekik azt, ami az övék; inkább az igazságosság követelményét teljesítjük, mint az irgalmasság cselekedeteit hajtjuk végre.”

2447. Az irgalmasság cselekedetei azok a karitatív cselekedetek, melyekkel felebarátunk segítségére sietünk testi és lelki szükségleteiben. A tanítás, a tanácsadás, a vigasztalás, a bátorítás az irgalmasság lelki cselekedetei, miként a megbocsátás és a türelmes elviselés is. Az irgalmasság testi cselekedetei az éhezőknek ételt adni, a hajléktalanoknak szállást adni, a ruhátlanokat fölruházni, a betegeket és börtönben levőket látogatni, a halottakat eltemetni. E tettek közül a szegényeknek adott alamizsna a testvéri szeretet egyik fő tanúságtétele, ugyanakkor az igazságosság gyakorlása, amely tetszik Istennek:

„Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs; s akinek van ennivalója, tegyen hasonlóképpen” (Lk 3,11). „Adjátok oda inkább, ami benne van, a rászorulóknak, és akkor tiszták lesztek egészen” (Lk 11,41). „Ha valamelyik testvérnek nem volna ruhája és nem volna meg a mindennapi tápláléka, és egyiktek így szólna hozzá: »Menj békében, melegedj, és lakjál jól«, de nem adnátok meg neki, amire testének szüksége van, mit használna?” (Jak 2, 15–16)

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA REDEMPTIONIS DONUM KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

2. (...) Az Egyháznak a Megváltás jubileumi évében hozzátok szóló szeretetteljes szavai ismételjék Krisztusnak azokat a szeretetteljes szavait, melyeket mindegyikőtökhöz intézett, amikor kimondta a titokzatos „kövess engem” fölszólítást (Mt 19,21; Mk 10,21; Lk 18,22), melyből hívástok kezdete fakadt az Egyházban.

3. „Jézus rátekintett és megszerette őt” (Mk 10,21), és szólt hozzá: „Ha tökéletes akarsz lenni, add el, amid van, az árát oszd szét a szegények között, így kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj, és kövess engem!” (Mt 19,21) – Noha tudjuk, hogy e szavak a gazdag ifjúnál süket fülekre találtak, tartalmuk mégis megérdemli, hogy figyelmesen végiggondoljuk, hiszen a hivatás belső struktúráját tárják elénk.

„Jézus rátekintett, és megszerette őt...” Az Üdvözítő szeretete ez, mely a megváltás isteni és emberi mélységéből fakad. Az örök Atya örök szeretete tükröződik benne, aki „úgy szerette a világot, hogy Egyszülött Fiát adta érte, hogy mindenki, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). A Fiú e szeretettől indítva, s az Atyától a Szentlélekben fogadva el a küldetést lett a világ Megváltója. Az Atya szeretete a Fiúban mint megváltó szeretet mutatkozott meg. Ez a szeretet az ember és a világ megváltásának igazi ára. Krisztus apostolai mély megrendüléssel szólnak a megváltás ezen áráról: „Hiszen tudjátok, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon szabadultatok ki, hanem

Krisztusnak, a hibátlan és egészen tiszta báránynak a drága vére árán” (1Pt 1,18) – írta Szent Péter; Szent Pál pedig hozzáfűzi: „Nagy volt a ti váltságdíjatok” (1Kor 6,19-20).

Az evangéliumi tanácsok útjára szólító meghívás a Krisztus szeretetével való bensőséges találkozásból fakad, mely szeretet megváltó szeretet. És Krisztus éppen e megváltó szeretettel hív. A hivatás struktúrájában az e szeretettel való találkozás teljesen személyes. Amikor Krisztus a meghíváskor „reátok tekintett és megszeretett titeket”, kedves szerzetesek és szerzetesnők, ez a megváltó szeretet egy meghatározott személynek szólt, s ugyanakkor jegyesi jelleget öltött: tudniillik kiválasztó szeretetté vált. Ez a szeretet átöleli az egész személyt, lelkét és testét, akár férfi, akár nő, mégpedig azt a „személyes ént”, mely egyetlen és megismételhetetlen. Ő, aki örökkévalóságban átadja magát az Atyának, és a megváltás misztériumában „ajándékozta önmagát”, Ő hívta meg az embert, hogy viszonzásul adja oda magát különleges szolgálattal a megváltás művében azáltal, hogy egy, az Egyház által elismert és jóváhagyott közösség tagja lesz. Vajon nem csengenek egybe ezzel a meghívással Szent Pál szavai: „Nem tudjátok, hogy a ti testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma? Nem tudjátok, hogy nem vagytok a magatokéi? Nagy volt a ti váltságdíjatok!” (1Kor 6,19-20)

Bizony ez így van. Krisztus szeretete, kedves testvérek és nővérek, mindegyikötök megérintette a megváltásnak ugyanazzal az „arával”. Ezért legyetek annaktudatában, hogy többé már „nem vagytok a magatokéi”, hanem az övéi vagytok. Ez az új fölismerés Krisztusnak a szívetek mélyéig hatoló, „szeretettel teljes tekintetéből” fakad. E tekintetre válaszoltatok, amikor őt választottátok, aki előbb választott ki mindegyiketeket, s meghívott a maga mérhetetlen megváltó szeretetével. Mivel „név szerint” hívott meg titeket, meghívása mindig az emberi szabadságát szólítja meg. Krisztus ugyanis azt mondja: „ha akarod...”. Ebből következően a meghívásra adott válasz mindig szabad választás eredménye. Az utat választván, melyet ő mutatott nektek, a názáreti Jézust, a világ Megváltóját választottátok.

4. Ezt az utat a tökéletesség útjának is nevezik. Krisztus az ifjúval beszélvén azt mondja: „ha tökéletes akarsz lenni...”; így a „tökéletesség útja” mint fogalom evangéliumi eredetű. Egyébként nemde ezeket a szavakat halljuk a hegyi beszédben az Üdvözítőtől: „Legyetek tökéletesek, amint mennyei Atyátok tökéletes!” (Mt 5,48). Az ember tökéletességre hivatottságát bizonyos mértékig az ókori és a későbbi bölcseletről és erkölcsi tanítóktól is fölfogták. A bibliai meghívásban azonban van valami egészen egyedülálló: nagyon sokat követel, mert Istenéhez hasonló tökéletességet állítja az ember elé. A hivatás ebben a formában felel meg a kinyilatkoztatás teljes logikájának, mely szerint az ember Isten képére és hasonlatosságára teremtett. (lásd Lev 19,2; 11,44) Azt a tökéletességet kell tehát keresnie, mely a hasonlóság és képmásolt rendjében a sajátja. Ezért írta Szent Pál az efezusiaknak: „Legyetek ... Istenkövetői, mint szeretett gyermekek és éljetei szeretetben, ahogyan Krisztus is szeret minket, és odaadta magát értünk jó illatú áldozati adományként az Istennek”. (Ef 5,1-2)

A tökéletességre szóló meghívás tehát a keresztény hivatás lényegéhez tartozik; ennek alapján kell értelmeznünk Krisztusnak az evangéliumi ifjúhoz intézett szavait is, melyek különleges módon kapcsolódnak a világban élő ember megváltásának misztériumához. E meghívás téríti vissza Istenhez a teremtés művét, melyet a bűn megrontott; és feladatként állítja eléink az a tökéletességet, mely Isten elgondolása és

szándéka szerint az egész teremtett világnak, de különösen az embernek sajátja. Leginkább ugyanis az embernek kell visszatérnie Istenhez és Istennek ajándékoznia magát, ha teljesen vissza akar találni önmagához. Ezért az örök hívás: „térj vissza hozzám, mert én megváltottalak téged” (Iz 44,22), és Krisztus szava: „ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el, amid van, és add a szegényeknek...” kétségtelenül bevezet minket az evangéliumi szegénység területére, amely a szerzetesi hivatás és fogadalom lényegéhez tartozik.

Ezeket a szavakat tágabb értelemben és a dolog természetét jobban közelítően is vehetjük. A názáreti Mester arra inti a vele beszélgető ifjút, hogy utasítsa el azt az életfelfogást, melyben a birtoklás, a „nekem van” kategóriája áll az első helyen, és tegye magáévá azt az életformát, melynek középpontjában az emberi személy áll, a személy értéke, a személyes „létezés”, annak teljes „transzcendenciájával”, mely csak az embernek sajátja.

Krisztus szavainak ilyen értelmezése azonnal tág teret nyit az evangéliumi szegénység eszményének, mindenekelőtt annak a szegénységnek, mely mint evangéliumi tanács még nagyobb értéket ad a benneteket az Egyház Jegyeséhez kapcsoló misztikus jegységnek. Ha Krisztus szavait azon elv alapján fogjuk föl, hogy „lenni” több, mint „birtokolni” – főként ha a birtoklást materialista és hasznossági szempontból nézzük –, akkor elérkeztünk az evangéliumi meghívás antropológiai alapjaihoz. Ha a civilizáció jelenlegi fejlődését nézzük, e fölfedezés nagyon időszerű. Ezért aktuális a meghívás a „tökéletesség útjára”, melyet Krisztus mutatott meg. Amikor az ember a mai fogyasztói civilizációs környezetben fájdalommal észleli, hogy legnagyobb baja a személyes „létezés” hiánya – ami emberségét a „birtoklás” sokféle formája miatt éri –, könnyebben fölfogja a meghívást, mely az evangéliumban egyszer s mindenkorra hangzott el. Bizony, szeretett testvéreim és nővéreim, a meghívás, melyet a szerzetesi tökéletesség útjára lépve követtetek, az emberség gyökereit érinti, a mulandó világban élő ember sorsának gyökerét. A tökéletesség evangéliumi állapota nem szakít el benneteket e gyökerektől. Ellenkezőleg, ennek révén sokkal jobban elmélyülhettek abban, ami az embert emberré teszi, és a megváltás misztériumának isteni és emberi kovásával jobban át tudjátok hatni ezt a bűntől sokféleképpen terhelt emberséget.

5. A meghívás választ ad a kérdésekre: miért létezik az ember? – és hogyan kell léteznie? Ez a válasz az egész életnek új értelmet ad, és meghatározza annak valódi és végső jelentését. Ez az jelentés abból a csodálatos és a közvéleménnyel ellentétes evangéliumi paradoxonból fakad, mely szerint valaki elveszíti életét, ha meg akarja menteni azt; ezzel szemben, aki elveszíti életét Krisztusért és az evangéliumért, megnyeri azt, miként Márk írta (Mk 8,35; lásd Mt 10,39; Lk 9,24).

E szavak fényében válik teljesen érthetővé Jézus fölszólítása: „Menj, add el, amid van, és add a szegényeknek, így kincsed lesz a mennyben; azutánjőjj, és kövess engem” (Mt 19,21). A „menj” és a „jőjj, kövess engem” között szoros összefüggés van. Mondhatjuk, hogy az utolsó szavak fejezik ki a meghívás lényegét, azaz: az embernek Krisztus nyomába kell lépnie (ebből ered a „Krisztus követése” kifejezés). A „menj, ... add el..., add oda...” szavak, úgy tűnik, a meghívás föltételét fogalmazzák meg. E föltétel azonban nem esik a meghívás körén kívül, hanem annak benső része. Az ember emberségének új értelmét nem csupán abban ragadja meg, hogy követi Krisztust, hanem

annyira ragadja meg, amilyen mértékben követi. Ha „eladja, ami je van” és „odaadja a szegényeknek”, akkor megérti, hogy azok a javak és az a bőség, melyet korábban birtokolt, nem olyan kincs volt, amihez ragaszkodnia kell: hanem a kincs a szívben van, mely Krisztustól megkapta a képességet arra, hogy másoknak „adjon” önmaga ajándékozásával. Nem az a gazdag, aki birtokol, hanem az, aki „ad”, aki képes arra, hogy adjon.

Ez a közvéleménnyel ellentétes evangéliumi paradoxon nagyon jelentőssé válik. A „létezés” cselekvésmódja lesz: szegénynek lenni abban az értelemben, amit ennek a „létezésnek” a Názáreti Jézus adott, azt jelenti, hogy a saját emberségemben a jó sáfárja lettem, és megtaláltam a „kincset”. Ez a kincs elpusztíthatatlan, ugyanis az emberrel együtt átmegy az örökkévalóságba, és hozzátartozik az ember isteni eszkatológiájához. E kincs által nyeri el az ember Istenben jövő, végső sorsát. Azt mondja Krisztus: „kincsed lesz a mennyben”. Ez a kincs nem annyira a halál utáni jutalom azokért a cselekedeteinkért, melyeket az isteni Mester példáját követve tettünk, hanem inkább eszkatologikus beteljesedése annak, ami a cselekedetek háttérében – a szív belső „kincsében” – már itt a földön rejtőzött. Amikor Jézus a hegyi beszédben (lásd Mt 6,19-20) fölszólított égi kincsek gyűjtésére, hozzáfűzte: „Mert ahol a kincsed, ott lesz a szíved is” (Mt 6,21). E szavak jelzik a keresztény hivatás eszkatologikus voltát, de még inkább annak a hivatásnak eszkatologikus jellegét, mely az evangéliumi tanácsok szerinti életben, a Krisztussal kötött lelki jegyességben valósul meg.

6. E meghívás struktúrája – amint azt az ifjú szavaiból a szinoptikusoknál (lásd Mt 19,21; Mk 10,21; Lk 18,22) kihámozhatjuk – akkor tűnik elő, amikor az ember saját emberségének alapvető kincsét annak a kincsnek a távlatában fedezi föl, amely a mennyben az emberé. Ebben a távlatban saját emberségünk alapvető kincse összekapcsolódik azzal, hogy „önmagunkat adva létezzünk”. E meghívásban a közvetlen vonatkoztatási pont Jézus Krisztus élő személye. A tökéletesség útjára szóló hívás tőle és általa a Szentlélekben nyer formát, aki új és új személyeket – férfiakat és nőket, életük különböző szakaszaiban, főleg fiatal korukban – tanít meg mindarra, amit Krisztus mondott (Jn 14,26); nevezetesen arra, amit az ifjúnak mondott, aki kérdezte tőle: „Mester, mi jót kell tennem, hogy eljussak az örök életre?” (Mt 19,16) Krisztus válaszából – aki az őt kérdezőre „ránézett és megszerette” – a megváltás misztériumának hatékony kovásza árad annak tudatába, szívébe és akaratába, aki őszintén és igazságban keres.

Az evangéliumi tanácsok útjára szóló hívás ily módon mindig Istentől indul: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjete és gyümölcsöt hozzatok, és gyümölcsötök maradandó legyen” (Jn 15,16). Maga a meghívás, mellyel az ember igazán fölfedezi az ajándékozás evangéliumi törvényét, s amely emberségébe van írva, ajándék! Ajándék, telve az evangélium mélységével, ajándék, melyben a megváltás misztériumának isteni és emberi lényege ragyog a világra. „A szeretetnek nem az a lényege, hogy mi szeretjük Istent, hanem hogy ő szeret minket, és elküldte a Fiát bűneinkért engesztelésül” (1Jn 4,10).

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA CHRISTIFIDELES LAICI KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

46. A szinódusv különös figyelmet akart szentelni a fiataloknak. És méltán. A világ sok népében ők alkotják a lakosság felét, s gyakran e nemzeteken belül Isten népének is a felét adják. A fiatalok már ebből a szempontból is rendkívüli erőt képeznek, és nagy kihívást jelentenek az Egyház jövője számára. A fiatalokban látja ugyanis az Egyház az előtte álló, jövőbe vezető utat, és bennük találja meg a vidám fiatalság képét és fölhívását, amellyel Krisztus Lelke állandóan gazdagítja. A Zsinat ilyen értelemben mondta az ifjúságról: „Ők az Egyház reménysége”.

Az egész világ fiataljaihoz 1985. március 31-én intézett levélben olvassuk a következőket: „Az Egyház az ifjúságra tekint, sőt: az Egyház bizonyos formában az ifjúságban önmagát látja valamennyiötökben és mindegyikötökben külön-külön is. Ez így van kezdet óta, az apostolok korától fogva. Ezt igazolja főként Szent János levele: „Írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt. Írtam nektek, kedves gyermekek, mert megismertétek az Atyát... Írtam nektek, ifjak, mert erősek vagytok, az Isten tanítása bennetek van” ... A mi generációnkban, a Krisztus utáni második évezred végén is, az ifjúságban szemléli önmagát az Egyház.”

A fiatalokat nem szabad csupán az Egyház lelkipásztori gondoskodásának tárgyaként szemlélni; valójában aktív alanyok, az evangelizáció és a társadalmi megújulás tevékeny résztvevői, és erre biztatni kell őket. A fiatalság az „én” és az „életterv” fölfedezésének különösen intenzív ideje; ez a növekedés ideje, amikor „gyarapodni” kell „bölcességben és korban, s Isten és emberek előtti kedvességben” (Lk 2,52).

Amint a szinódusi atyák mondták: „A fiatalok rendkívül fogékonyak az igazságosság, az erőszakmentesség és a béke értékeire. Szívük nyitott a testvériségre, barátságra, szolidaritásra. Igen erősen hatnak rájuk az életminőséggel és a természet megőrzésével kapcsolatos ügyek. Tele vannak azonban nyugtalansággal, csalódásokkal, a világtól való félelemmel és szorongással, és az állapotuknak megfelelő kísértésekkel.”

Az Egyháznak törekednie kell arra, hogy újjáéledjen benne az a kiválasztó szeretet, amelyet Jézus az evangéliumi ifjú iránt tanúsított: „Jézus rátekintett és megszerette őt” (Mk 10,21). Ezért az Egyház fáradhatatlanul hirdeti Jézus Krisztust; hirdeti evangéliumát, mint az egyetlen és túlradó bőségű feleletet a fiatalok mélyből fakadó vágyaira, s mint személyes csatlakozásra fölszólító buzdítást („és jöjj, kövess engem” Mk 10,21), ami Jézusnak az Atya iránt érzett fiúi szeretetéből és az emberiségért vállalt üdvözítő küldetéséből való részesedést jelenti.

Az Egyháznak és a fiataloknak kölcsönösen sok mondanivalója van egymás számára. Ez a párbeszéd, amelyet nagy szeretettel, világosan, bátran kell vezetni, segíteni fogja a nemzedékek találkozását és kölcsönös közeledését; ez az Egyház és a társadalom számára a gazdagság és a fiatalság forrása lesz. A Zsinat a fiatalokhoz intézett üzenetében kijelenti: „Az Egyház bizalommal és szeretettel tekint rátok... Az Egyház a világ igazi fiatalsága... Nézzetek rá, és fedezétek föl rajta Krisztus vonásait.”

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA PASTORES DABO VOBIS KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

36. Minden papi hivatás története, miként minden keresztény hivatásé is, egy Isten és ember közötti elmondhatatlan dialógus története, a meghívó Isten szeretete és az Istennek válaszoló ember szabadsága közti dialógusé. A meghívás két, egymástól elválaszthatatlan mozzanata – a szabad embernek felkínált ingyenes isteni ajándék – világlik ki nagyon szemléletesen Márk evangélista szavaiból, amikor elmondja a Tizenkét Apostol meghívásának történetét: „Ezután fölment a hegyre, és magához hívta, akiket kiválasztott. A választottak csatlakoztak hozzá.” Nyilvánvaló, hogy Jézus abszolút szabadon hív, a Tizenkét apostol pedig először odajött, aztán követte Jézust.

Ez az összes meghívás örök „paradigmája”, mintája. Ez minden meghívott azonos útja: a prófétáké és az apostoloké; a papoké és a szerzeteseké; az összes krisztushívóké, azaz mindenkié, akit Isten meghív.

Minden meghívás legfontosabb, sőt megelőző és létrehozó mozzanata a meghívó Isten szabad és ingyenes beavatkozása. A meghívás csak Tőle indulhat el. Ez volt már Jeremiás próféta tapasztalata: „És szólt hozzám az Úr, mondván: Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, ismertelek téged, s mielőtt megszülettél volna, megszenteltelek és a nemzetek prófétájává adtalak téged” (Jer 1,4-5). Megerősíti ezt Pál apostol, aki minden meghívást Krisztus örök kiválasztásába helyez: „Az Atya kiválasztott minket őbenne a világ teremtése előtt... akaratának tetszése szerint” (Ef 1,5). A megelőző kegyelem ajándékát legjobban Jézus szavai fejezik ki: „Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjete, gyümölcsöt hozzatok és a gyümölcsötök maradandó legyen” (Jn 15,16).

Ha tehát a papi meghívás félreérthetetlen módon ugyan, de kiemeli a kegyelem elsőbbségét, Isten embert hívó szabad és szuverén akaratát a legnagyobb tisztelettel kell fogadni, és sem kieroszakolni nem szabad semmi módon, sem emberi akaratnak nem szabad alárendelni. A meghívás ugyanis az isteni kegyelem ajándéka és semmiképpen nem emberi jog; annyira, hogy „a papi életet soha nem szabad egyszerű emberi előmenetelnek, sem a szolgálati küldetést egyszerű személyes vállalkozásnak tekinteni.” Ezért gyökerében ki van zárva a „meghívottak” minden öndicsérő dicsekvése (vö. Zsid 4,4). Akik meghívottnak érzik magukat, megindult és hálás szívvel, ugyanakkor bizalommal és rendíthetetlen és erős reménnyel fogadják a meghívást, tudván, hogy nem saját erejükre, hanem a meghívó Isten föltétlen hűségére támaszkodnak. „És magához hívta azokat, akiket kiválasztott. A választottak csatlakoztak hozzá” (Mk 3,13). A „csatlakoztak” vagy az azonos jelentésű „követték Őt” azt a szabad csatlakozást fejezi ki, mellyel a „Tizenkettő” a meghívó Mesternek válaszolt. Péter és András esetében így történt: „és szólt hozzájuk: 'Jöjjetek utánam, én emberhalásszá teszek titeket'. Ők pedig azonnal elhagyván a hajót és atyjukat, követték Őt” (Mt 4,19-20). Ugyanezt tapasztalta Jakab és János is (vö. 19,21-22). Ugyanezt tapasztalta mindenki, mert a meghívásban egyszerre ragyog föl Isten ingyenes szeretete és az emberi szabadság legnagyobb fölmagasztalása, ami abban áll, hogy az ember csatlakozik a meghívó Istenhez és föltétlen bizalommal neki adja magát.

Valójában a kegyelem és a szabadság nem ellentétesek egymással. Épp ellenkezőleg, a kegyelem, kiszabadítván a bűn rabszolgaságából, fölébreszti és megőrzi az emberi

szabadságot (vö. Jn 8,34-36); gyógyítja, fölemeli és képessé teszi arra, hogy Istennek adja magát és befogadja az Ő ajándékait. S miként senki nem erőszakolhatja ki Isten abszolút ingyenes meghívását, ugyanúgy senki nem térítheti el a szabad emberi választ. Ezért még az az ifjú is, aki vissza merete utasítani Jézus „jőjj és kövess engem” meghívását – jóllehet a saját kárára tette –, a maga szabad voltát hangsúlyozta tetteivel: „hallván az ígét szomorúan elment, mert igen gazdag volt” (Mk 10,22).

A szabadság tehát a meghívás lényeges mozzanata; s ez a szabadság, ha pozitív választ ad, úgy fogalmazódik meg, mint mély és személyes csatlakozás vagy nagylelkű ajándékozás, pontosabban az ajándékba kapottak visszaajándékozása (tudniillik a meghívó Istennek, kinek a följajánlásban az Ő ajándékait mutatják be). „A meghívás – mondta VI. Pál – mértéke a válaszhoz igazodik, és csak szabad meghívások vannak; azaz az önátadásnak tudatosnak, szabadnak, teljesnek és önkéntesnek kell lennie... följajánlást mondtunk, s épp ebben van a probléma! Krisztus szelíd és átható szava mondja, ma ugyanúgy, mint tegnap, sőt még inkább, mint tegnap: Jőjj! A szabadság tehát a legsúlyosabb döntés helyzetébe kerül: a följajánlás, a bőkezűség, önmaga fölláldozása által válaszolhat a meghívásra.”

Önmaga szabad följajánlásának – melyben a meghívó Istennek adott emberi válasz benső és mély értelme rejlik – legerőteljesebb példája s ugyanakkor gyökere Jézus Krisztus (aki az első a „meghívottak” között) teljesen szabad önfelajánlása az Atya akaratának: „Ezért a világba lépve mondja: 'Áldozatot és följajánlást nem akartál, de testet alkottál nekem... akkor mondtam: Íme, eljövök..., hogy megtegyem, Isten, a te akaratodat'” (Zsid 10,5-7).

Krisztussal bensőséges egységben a szűz és anya Mária is az összes teremtmények között a legjobban megtapasztalta a meghívás igazságát; Isten legnagyobb szeretetére senki sem adott akkora szeretettel választ, mint ő.

37. „Hallván az ígét szomorúan elment, mert igen gazdag volt” (Mk 10,22). Ez a gazdag ifjú, akiről az Evangélium beszél, s aki nem követi Jézus meghívását, megmutatja, hogy milyen akadályozó erők tudják megfojtani és kioltani az ember szabad választát; ugyanis nemcsak az anyagi javak képesek elzárni az emberi szívet a lelki értékek és Isten országának radikális igényei elől, hanem korunk társadalmi és kulturális körülményei is fenyegethetik és torzíthatják a meghívás természetét, s így nehezzé vagy teljesen lehetetlenné tudják tenni a meghívás megértését és elfogadását.

Sokakban annyira általános és zavaros istenfogalom él, hogy óvatlanul olyan vallási formákba tévednek, melyektől Isten teljesen távol van, ezért akarata egyáltalán nem ismerhető meg: Istent megváltoztathatatlan és elkerülhetetlen végzetnek tekintik, melyet az embernek passzív türelemmel tudomásul kell vennie. Isten arca azonban, melyet Krisztus kinyilatkoztatni jött, nem ilyen, hanem elsősorban Atya, aki megelőző és örök atyai szeretetével meghívja az embert, s állandó csodálatos dialógusba fogadja; arra hívja, hogy fiúként legyen részese az isteni életnek. Igaz, hogy az ember képtelen önmaga igazsága megismerésére, ha téves istenfogalma van; ebben az esetben semmiféle meghívást nem lehet fölfogni, sem teljes értelmében életté váltani; csak tehernek érzik, amit hordozni vagy elviselni alig lehet.

Az emberfogalom körüli tévedések, gyakran filozófiai vagy tudományos bizonyítással a háttérben, arra viszik az embert, hogy létét és szabadságát kívülről eredő okoktól –

például a nevelési, pszichológiai, kulturális vagy környezeti tényezőktől – függőnek vagy meghatározottnak lássa. Mások úgy értelmezik a szabadságot, mintha abszolút autonómiával rendelkezne, s mintha a személyes vágyak egyetlen forrása lenne, mely minden körülmények között meg akarja valósítani önmagát. De ily módon elzárja maga előtt az utat, hogy a szeretet szabad dialógusaként értse és élhesse a meghívást, mely azzal indul, hogy Isten ajándékozik az embernek, és azzal zárul, hogy az ember őszintén odaadja önmagát.

Olyan irányzatok is vannak, melyek az ember Istenhez fűződő kapcsolatát – mint mondják – individualista és intim módon értelmezik. Mintha Isten minden egyes embert csak személyes úton közelítene, kizárva mindenfajta közösséget; azaz mintha Isten csak az egyes meghívottak javát, esetleg üdvösségét akarná, s nem azt, hogy a közösség szolgálata által adják magukat Istennek. Ebben a gondolkodásmódban új és veszedelmesebb fenyegetések rejlenek, melyek lehetlenné teszik a minden keresztény meghíváshoz, főként a papi hivatáshoz tartozó egyházas jelleg fölismerését és örömteli elfogadását. Helyesen mondja a Zsinat, hogy a szolgálati papság értelme és igazsága a keresztény közösség szolgálatában, s tágabb értelemben a krisztushívők általános papságának támogatásában van.

Ez a kulturális környezet, melynek hatását a keresztények, főként a fiatalok érzik, könnyebben érthetővé teszi a papi hivatások hiányát, mely együtt jár a hit mélyebb válságával. A Szinódus Atyái is kifejezetten mondják, hogy a hivatások válságának gyökere a hívők gondolkodás- és életmódjában van. Ebből következik a „hivatásgondozás” sürgető volta az Egyházban, mely elsősorban arra irányul, hogy megújítsuk „a keresztény gondolkodást”, mely az élő hitből születik és táplálkozik. Ismét csak sürget az evangelizáció, mely Isten igaz arcát akarja megmutatni, tudniillik az Atyát, aki Jézus Krisztusban mindannyiunkat egyenként meghív; mely ugyanakkor vallja az emberi szabadság – az önátadás forrásának és erejének – hiteles értelmét. Csak ily módon alapozható meg, hogy bármely meghívást, főként a papi hivatást igazságának megfelelően fogják föl, szépségének megfelelően szeressék, s mélyebb örömmel és teljes odaadással éljék meg.

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA VERITATIS SPLENDOR KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

9. Jézus így szól: „Miért engem kérdezel a jóról? Egy valaki jó. Ha be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” (Mt 19,17) Márknál és Lukácsnál a kérdés így hangzik: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egyedül Isten.” (Mk 10,18; vö. Lk 18,19)

Mielőtt válaszolna a kérdésre, Jézus azt akarja, hogy az ifjú önmaga előtt tisztázza az indítékot, miért őt kérdezi? A „jó Mester” megmutatja a kérdezőnek – és mindnyájunknak, hogy a kérdésre – „mi jót kell tennem, hogy örök életem legyen?” – a választ csak akkor lehet megkapni, ha szívvel és lélekkel Afelé fordul, aki „egyedül jó”: „Senki sem jó, egyedül Isten.” (Mk 10,18; vö. Lk 18,19) A jó után érdeklődő kérdésre egyedül Isten tud válaszolni, mert Ő a Jó.

A jó után érdeklődni ugyanis azt jelenti, hogy az ember Isten felé fordul, aki a jóság teljessége. Jézus megmutatja, hogy az ifjú kérdése valójában vallási kérdés, s hogy a jóság – mely egyszerre vonzza és lebilincseli az embert – forrása Istenben van, sőt a jóság

maga Isten; Ő, aki egyedül méltó arra, hogy szeressék „teljes szívvel, teljes lélekkel és teljes elmével” (Mt 22,37); Ő, aki az ember boldogságának forrása. Jézus az erkölcsileg jó cselekvés kérdését visszavezeti vallási gyökereihez: Istennek – az egyetlen jósnak, az élet teljességének, az emberi cselekvés végső céljának, a tökéletes boldogságnak – megvallásához.

11. Az „egy valaki jó” állítás a Tízparancsolat „első táblájához” vezet, mely arra szólít föl, hogy ismerjük el Istent egyetlen és abszolút Úrnak, és egyedül Őt imádjuk, mert Ő végtelenül szent (vö. Kiv 20,2-11). A jó ezt jelenti: Istenhez tartozni, engedelmeskedni neki, alázattal vele járni, tenni az igazságot és szeretni a jámborságot (vö. Mik 6,8). A Törvény szíve és feje az Úrnak mint Istennek elismerése, s ebből erednek és erre irányulnak a részleges törvények. Az erkölcsi parancsolatok révén nyilvánul meg Izrael népének az Úrhoz való tartozása, mert egyedül Isten az, aki jó. Erről tanúskodik Szentírás, melynek minden lapját áthatja Isten abszolút szentségének élménye: „Szent, Szent, Szent a Seregek Ura”. (Iz 6,3)

Ám ha egyedül Isten a Jó, akkor semmiféle emberi erőfeszítés, még a parancsolatok legszigorúbb megtartása sem képes „beteljesíteni” a Törvényt, azaz Istennek ismerni el az Urat és megadni az egyedül Őt megillető imádatot (vö. Mt 4,10). A „beteljesítés” egyedül Isten ajándékából eredhet, mert az isteni Jóságban való részesedést kínálja föl, mely Jézusban nyilatkozik meg és adja magát, akit a gazdag ifjú „Jó Mester”-nek szólított (Mk 10,17; Lk 18,18). És azt, amit a megszólításkor ez az ifjú talán csak sejtett, a beszélgetés végén Jézus a meghívásban teljesen kinyilatkoztatja: „Jöjj és kövess engem” (Mt 19,21).

„Ha be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.” (Mt 19,21)

FERENC PÁPA EVANGELII GAUDIUM KEZDETŰ APOSTOLI BUZDÍTÁSA

269. Maga Jézus a modell ahhoz az evangelizációs döntéshez, amely bevezet minket a nép szívébe. Milyen jót tesz nekünk, ahogy mindenkinek közel látjuk őt! Amikor beszélt valakivel, a szeméből szeretetteljes figyelem sugárzott: „Jézus ránézett és megkedvelte” (Mk 10,21). Nyitottnak látjuk őt a találkozásra, amikor az út mentén lévő vakhoz közeledik (vö. Mk 10,46-52), és amikor együtt eszik és iszik a bűnösökkel (vö. Mk 2,16), nem törődve azzal, hogy falánk és borissza embernek mondják (vö. Mt 11,19). Készségesnek látjuk, amikor hagyja, hogy egy utcanő megkenje a lábát (vö. Lk 7,36-50), vagy amikor éjszaka fogadja Nikodémust (vö. Jn 3,1-15). Jézus kereszten történő teljes odaadása nem más, mint annak a stílusnak a betetőzése, amely egész létét jellemezte. E modell által ihletve akarjunk teljességgel bekapcsolódni a társadalomba, osszuk meg az életet mindenkivel, hallgassuk meg aggodalmaikat, működünk együtt velük anyagi és lelki szükségleteikben, örüljünk együtt azokkal, akik örvendeznek, és sírjunk azokkal, akik sírnak, és vállalva vegyünk részt az új világ építésében! De ne kötelességként, ne kimerítő teherként, hanem személyes döntéssel, amely örömmel tölt el és identitással ruház fel.

FERENC PÁPA LAUDATO SI KEZDETŰ ENCIKLIKÁJA

226. A szív hozzáállásáról beszélünk, a szívről, amely mindent derűs odafigyeléssel él meg, képes teljes mértékben jelen lenni valaki előtt anélkül, hogy azon gondolkodna, ami utána jön, és átadja magát minden pillanatnak mint Isten ajándékának, melyet teljesen meg kell élnie. Jézus ezt a hozzáállást tanította nekünk, amikor arra hívott minket, hogy nézzünk a mező liliomaira és az ég madaraira, vagy amikor egy kereső emberre „rászegezte tekintetét, és megkedvelte” (Mk 10,21). Ő tényleg teljesen jelen volt minden ember és minden teremtmény előtt, ezáltal pedig megmutatta, hogyan győzzük le azt a megbetegítő aggodalmaskodást, amely felületessé, agresszívvé és féktelen fogyasztóvá tesz bennünket.

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

A mai *evangélium* (Mk 10, 17-30) alapján az egész liturgia a földi és mennyei kincsek, valamint a krisztuskövetéshez szükséges lelki szegénység témáját járja körül. Továbbá megjelenik az Isten irgalmának emberi elképzeléseket felülmúló voltának gondolata is. Ezt a központi motívumot fejt ki a nyolc boldogságból idézett alleluja vers (Mt 5, 3) is: „Boldogok, akik lélekben szegények, mert övék a mennyek országa”. A két választható áldozási ének közül az első (Zsolt 33, 11) szintén ehhez a gondolathoz kapcsolódó mondanivaló mentén szólal meg: „Jómódúak éheznek és nyomorognak; aki Istent keresi, az nem szenved hiányt a jóban”.

Jézus az evangéliumban miután az üdvösség elnyerésének nehézségeiről beszél, illetve arról, hogy ez a gazdagok számára különösen kihívást jelenthet, hozzáteszi tanítványait biztatva: „Embernek lehetetlen ez, de Istennek nem. Mert Istennek minden lehetséges.” Ez azt jelenti, hogy az üdvösségre sosem önerőből, hanem csak Isten által lehet eljutni, de éppen ez a ráhagyatkozás ad óriási reményt. Ehhez kapcsolható a *kezdőének* (Zsolt 129, 3-4): „Ha bűneinket, Uram, felrovd, Uram, ki az, aki előtted megállhat? De nálad mindig kész az irgalom, Istenünk!”. A válaszos zsoltár (Zsolt 89,12-17) is kapcsolódik e gondolatmenethez, Istenhez fohászkodik irgalomért: „Áraszd ránk irgalmadat, Urunk, hogy mindenkor ujjongjunk... Légy könyörületes szolgálidhoz”. A mennyei dicsőségbe való eljutásért imádkozik a felajánló könyörgés is: „Istenünk, fogadd el híveid könyörgéseit és ezeket a felajánlott áldozati adományokat, hogy odaadó szolgálataink révén a mennyei dicsőségbe jussunk”. A két választható áldozási ének közül a másodikban (1 Jn 3, 2) szintén az üdvösség misztériumát figyelhetjük meg: „Amikor ismét megjelenik az Úr, hozzá leszünk hasonlók, mert látni fogjuk, amint van”. Hasonló gondolat mentén az isteni életből való részesedésről beszél az áldozás utáni könyörgés is: „Kérve kérjük Fölségedet, Istenünk, hogy amint Fiad szent testével és vérével táplálsz, tégy minket az isteni élet részesévé”.

Jézus a mai evangéliumi szakaszban (Mk 10,17-30) is hangsúlyozza a szegényekkel, elesettekkel való törődés fontosságát, s az üdvösség mintegy „feltételeként” jelöli meg: „add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben”. Ehhez

részben hozzáköthető a jótetteket középpontba állító kezdő könyörgés: „Urunk, Istenünk, kegyelmed mindenkor indítson és kísérjen minket, hogy figyelmünk szüntelenül a jótettek irányuljon”.

Az olvasmány (Bölcs 7, 7-11) is hasonló gondolattól vezérelt, mint az evangélium. A szerző az Istentől kapott bölcsesség dicséretét zengi, mely többet ér minden földi kincsnél és hatalomnál: „Többre becsültem a jogarnál és a trónnál, és hozzá mértén semminek tartottam a gazdagságot.”

A *szentlecke* (Zsid 4,12-13) Isten mindenható, mindent látó hatalmáról szól – az ő szava „megítéli a szív gondolatait és érzéseit”. Ez több részről kapcsolható az evangéliumi történethez – Jézus mint Isten élő igéje, szava, belelát, mögé lát a gazdag ifjú szavainak, mintha sejtené, tudná, nagy vagyonnal bír. Másfelől pedig, Jézus arról is beszél, hogy üdvözülni, bár emberi erőből lehetetlen, „Istennek minden lehetséges”. Ez többek közt arra is utal, hogy Isten ismeri az ember minden rejtett gondolatát és szívének minden rezdülését – ahogyan azt a *szentlecke* is kifejti – s így az ember legjobb, legszebb, mások által talán észrevehetetlen törekvéseit is figyelembe veszi, s így irgalmassága üdvösségre segíthet bennünket.

Az egyetemes könyörgésekben szintén megjelenik a földi javaktól való függetlenség, illetve azok helyes használata, valamint a krisztuskövetésért mindent feladni kész lelkiület: „Adj, Urunk, bölcsességet az embereknek, hogy helyesen értékeljék a földi javakat!” (első könyörgés); „Adj, Urunk, bölcsességet a fiataloknak, akiket papjaid és szerzeteseid sorába hívsz, hogy mindent elhagyva kövessék szent Fiadat!” (negyedik könyörgés); „Add, Urunk, hogy az ítélet napján nyugodtan adhassunk számot a földi javak használatáról!” (ötödik könyörgés); „Mennyei Atyánk! Adj nekünk bölcsességet, hogy tanításod szerint mindig az igaz értékeket válasszuk, a hamisakat pedig elvessük! Krisztus, a mi Urunk által” (papi záró ima).

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ

Íme, mily jó (628)

http://nepenektar.hu/idoszak/evkozi_ido/liturgia/228/gr/877/ime-mily-jo-ecce-quam-bonum

GITÁROS ÉNEKEK

Sillye Jenő: Hétköznapi Szentlecke

<https://www.youtube.com/watch?v=dAaY2R2iDU>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰVEK

Túrmezei Erzsébet – A minden, az minden!

„Minden gondotokat óreá vessétek" (1 Pét 5,7),
„Minden lehetséges a hívőnek" (Mk 9,23),
„Mindenre van erőm a Krisztusban" (Fil 3,20),
„Mindenért hálát adjatok" (Ef 5,20).

Minden gondomat rád vethetem.
Nem csak az apró-cseprő gondokat,
a nagyobbakat is.
Nem csak a nagyokat, nehezeket,
a legkisebbeket is!
Mert a minden, az minden!

És minden lehetséges, ha hiszek.
Lehetetlen, megoldhatatlan,
Elérhetetlen nincsen!
Mert a minden, az minden!

És Tebenned mindenre van erőm.
Mindenre, sokra, kevésre,
szűkölködéssre és bővölködéssre...
Testvérek terhét vállamra vennem, Teeléd vinnem!
Mert a minden, az minden!

S mindenért hálát adhatok.
Derűs napok, borús napok,
Örömök, szenvedések...
Mindet azért adod,
Hogy cél felé segítsen.
Mindenért hálaéneket mondhatok.
Mert a minden, az minden!

Túrmezei Erzsébet: A Forráshoz

„Te nemcsak olyan forrás vagy,
amelyik engedi magát megtalálni.
Te az a forrás vagy, amelyik
maga indul el megkeresni a szomszédokat."
(Sören Kierkegaard)

Tiszta- bővizű csodálatos Forrás,
keresd tovább a szomszédokat!
Látod, mennyien vannak!
Posvány vizével oltják szomszédjáságuk.

Szomjaznak, életre, szeretetre,
irgalomra és bocsánatra, jóságra,
igazságra, öröme, igazi szabadságra.
Szomjazók számlálhatatlan serege!
Mi lesz velük, ha rád nem találnak?!

Milyen felfoghatatlan, ahogy
elindulsz megkeresni őket,
ahogy szüntelen útban vagy feléjük,
meg se várva, hogy ők keressenek!
Milyen csodálatos titok!

Boldog, akit már megtaláltál,
s nem posványok mérgező vizét issza!
Ahogy ígérted, nem szomjazik soha többé,
és belsejéből szeretet, öröm,
irgalom, jóság: élő víz fakad.

Krisztus-forrás, te áldott, drága, tiszta,
keresd tovább a szomjasakat!

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Mi az én vagyonom, amihez ragaszkodom? Vágyom-e arra, hogy lemondjak róla a Jézussal való kapcsolatomban, az Isten országáért?
- Mi gátol meg abban, hogy Istenre bízzam az életem?
- Milyen kapcsolatban állok az anyagi javakkal?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Urunk, Istenünk, kegyelmed mindenkor indítson és kísérjen minket, hogy figyelmünk szüntelenül a jótettekre irányuljon. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Imádság

Mennyei Atyánk, Jézus nevében kérünk, küldd el Szentlelkedet, hogy szabadok tudjunk maradni és nagylelkűen kövessük Fiadat. Ámen.

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet? (Mk 10,17-30)

(Forrás: Cathopic)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- hogy Jézus énrám is rámtekint, engem is megkedvel, csak úgy, magamért, ok nélkül, ahogyan az ifjút.
- hogy Istennek minden lehetséges.
- Nem kell a saját erőnkre támaszkodnunk. Mindig számíthatunk az Úr segítségére, támogatására.

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- vizsgáljam meg a hitemet, az Istennel való kapcsolatomat: tényleg Őt keresem-e, vagy csupán megszokásból gyakorlom a katolikus hitemet?
- bízzam magam Istenre, hagyatkozzam rá akkor is, amikor úgy érzem, nincs semmilyen kiút egy adott helyzetből, nehézségből.
- minden nap hallgassam nyitott és nagylelkű szívvel az Isten szavát.

IMPRESSZUM

A *Lectio divina* segédanyagok, amiknek felépítése a *lectio divina* módszer felosztását követi, segítik az evangéliumi szakasz imádságos elmélyítését.

Lectio divina segédanyag, Évközi 28. vasárnap („B” év)
Borítófotó © Cathopic

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikán online archívuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Lyoni Szent Iréneusz és gondolatait a Bibbia dei Padri olasz nyelvű kiadvány alapján Rác Dávid fordította

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Túrmezei Erzsébet: A minden, az minden! – <https://honlap.parokia.hu/lap/nyirturai-reformatus-egyhazkozseg/cikk/mutat/turmezei-e-versei>

Túrmezei Erzsébet: A Forráshoz – <https://honlap.parokia.hu/lap/nyirturai-reformatus-egyhazkozseg/cikk/mutat/turmezei-e-versei>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a *lectio divina* munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Grász-Szily Boglárka, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révfalvi Ildikó, Rác Dávid, Rác Édua Anna, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Vermes Nikolett, Zimonyi Géza.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2021

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu